בעזרת השם יתברך

אשי ישראל

השיעור השבועי

מפי פורינו הרה"צ
רבי **יצחק שמואל אהרן לעזער** שליט"א

גליון
תקט"ו

יו"ט
שבועות
תשפ"ו

השיעור נמסר ביום ד', בשעה 23:30, ניתן להאזין בקו:
בארץ ישראל: 073-388-6654, בארה"ב: 605-477-4445

מספר חדש! **מספר חדש!**

חסדי השם יתברך, אנחנו אוחזים בערב **חג השבועות** - ערב **קבלת התורה**; חכמינו הקדושים אומרים, שחג השבועות נחשב גם־כן כמו ראש־השנה, וכדברי חכמינו הקדושים (ר"ה טז.): **בשבועות נידונים על פירות האילן**; ואם יש דין ל"**פירות האילן**" מובן שזה ענין של ראש־השנה על **הפירות שלנו** - הן ברוחניות והן בגשמיות, שזה סובב על **הילדים שלנו**.

וכשמגיעים לקראת חג כה קדוש, הדבר הראשון הוא מה שלימדנו רבינו לכל ענין: **שמחה!** הרי החגים והמועדים בעצמם הם 'ימי שמחה', ובפרט יום של קבלת־התורה, כי הגמרא אומרת במסכת פסחים, שאע"פ שיש מחלוקת בין רבי אליעזר לרבי יהושע איך צריכים לבלות את החג - האם צריכים שיהיה "**כולו לה**'", כי החג הוא יום קדוש וממילא צריכים לבלות אותו עם תורה ותפילה, וזו עיקר שמחת החג - זו שיטת רבי אליעזר, ורבינו מלמד אותנו (ליקו"מ ח"ב סי' ז) שרבי אליעזר מדבר ל'דרי־מעלה' - אנשים גבוהים שרוצים לדבק את עצמם בהקב"ה ["עַ֣יִן לֹ֤א רָאָ֙תָה֙ אֱלֹהִ֔ים זּוּלָתֶ֖ךָ יַ֣עֲשֶׂה לִמְחַכֵּה־לֽוֹ" (ישעיה סד, ג) ר"ת 'אליעזר'], ועל־כן שיטתו היא "**כולו לה**'".

מאידך, שיטת רבי יהושע היא "**חציו לה' וחציו לכם**" - צריכים לחלק את החג; ורבי יהושע הוא ענין של 'דרי־מטה' - מדברים לאנשים פשוטים כמונו, שצריכים לחזק אותנו איך לחבר רוחניות וגשמיות, שזה כל העניין של קבלת־התורה - **ללמוד איך אנחנו יכולים להיות כאן בזה העולם בתור אנשים פשוטים המחוברים מגוף ונפש ביחד, ולקיים את התורה!**

והגמרא מסיימת שם: **כולי עלמא מודים שבעצרת בעינן "לכם"**; כלומר, בחג שבועות כולם מודים שצריכים גם **"לכם"**, ואפילו שרבי אליעזר סובר שצריכים בחג **"כולו לה'"** - לא־כן בחג שבועות, שצריכים **"לכם"**, ולמה? אומרת הגמרא: **מִפְּנֵי שֶׁהוּא יוֹם שֶׁנִּתְּנָה בּוֹ תּוֹרָה** - זה יום של קבלת־התורה. מה הכוונה בפשטות? מחמת שהוא יום של קבלת־התורה - אדם צריך לשמוח גם עם הגשמיות.

נשאלת השאלה: אם זה יום קבלת־התורה, ורבי אליעזר מדבר תמיד ל'דרי־מעלה' - שצריכים לדבק עצמם תמיד בהקב"ה ולהפריש עצמם כמה שיותר מכל הגשמיות, אם־כן מה הכוונה שבחג השבועות גם רבי אליעזר מודה שצריכים **"לכם"** כי הוא **"יוֹם שֶׁנִּתְּנָה בּוֹ תּוֹרָה"**?

התשובה היא פשוטה: **מיד כשאדם זוכה לקבל את התורה בשלימות, והוא באמת יודע מה זו 'קבלת־התורה', הוא יודע שכל מצוות התורה הן כדי לחבר רוחניות וגשמיות ביחד, אזי אז מתגלה לו שכל ה"לכם" - אכילה, שתיה, וכל תענוגי הגוף - זה גם־כן כולו אלקות וכולו קודש! וזה רק ע"י התורה הקדושה, ואדרבה! כלל שאדם לומד יותר תורה כן מתגלה לו שגם הגשמיות היא "כולה קודש"!**

ובחג השבועות, שהוא **'יוֹם שֶׁנִּתְּנָה בּוֹ תּוֹרָה'**, אז מתגלה העניין הזה - שאדם יחפש דרכים איך לקשר את גופו המגושם ולקרבו להקב"ה! וזה נעשה ע"י שאדם מאחד תורה ותפילה ביחד, שהוא יודע 'הנה בוודאי הנני צריך לקיים את גופי - צריכים לאכול, לישון, להביא פרנסה, אבל באותו זמן העיקר שאהיה תמיד מקושר אל התורה הקדושה!' - הוא **'עושה תורתו קבע ומלאכתו עראי'**, מה הכוונה? שהוא יודע **'זה העיקר! זו השאיפה שלי וזו המטרה שלי - להשלים עצמי בתורה הקדושה!'...**

אנחנו הולכים עכשיו לקראת קבלת־התורה, ו'קבלת־התורה' צריכה להיות **"לעובדא ולמעשה"**! ב"ה כל אחד זוכה לחטוף את השיעורים שלו, והוא מנסה בכל הכוחות שיהיה לו כל יום שיעורי תורה, אבל כשמגיע חג השבועות אדם צריך לקבוע זאת בעצמו **בקביעות חזקה!**

רבינו ז"ל לימדנו (ליקו"מ ח"א סי' רפד) מהו ענין **"קָבַעְתָּ עִתִּים לַתּוֹרָה"** - שזה ענין של **'גְּזֵלָה'**, שאדם יגזול זמן לתורה, ומחג השבועות אדם צריך לקבל את ה**'קביעות'** הזאת - לגנוב ולגזול זמן ללימוד התורה! **אנחנו הולכים לקבל את התורה "לְמַעֲשֶׂה"!** אנחנו מגיעים עכשיו להר־סיני, ואדם צריך ממש לדמות לעצמו שזה מציאותי!

צדיקים אמרו, שבכל שנה ושנה ההארה של קבלת־התורה מתחדש **ממש** - זה **'בימים ההם בזמן הזה'**, וכשהולכים לקבל את התורה זה **ממש שאנחנו עומדים מול הר־סיני!** צדיקים היו זוכים ממש לשמוע את הקולות והברקים של מעמד הר־סיני! מובא בחיי־מוהר"ן (סי' קלב): **בְּלֵיל שָׁבוּעוֹת, אַחַר שֶׁהָיָה נֵעוֹר כַּנָּהוּג, הָלַךְ לַמְּקוֹם עִם אִישׁ אֶחָד מֵאֲנָשָׁיו, וְסִפֵּר לִי זֶה הָאִישׁ שֶׁהָלַךְ עִמּוֹ**

אָז לַמְּקֹוָה בְּשָׁבוּעוֹת, שֶׁאָמַר לוֹ רַבֵּנוּ זַ"ל בְּדֶרֶךְ הִלּוּכוֹ לַמְּקֹוָה וְשָׁאַל אוֹתוֹ בְּכָל פַּעַם אִם שׁוֹמֵעַ קוֹלוֹת, וְהֵשִׁיב שֶׁאֵינוֹ שׁוֹמֵעַ כְּלָל. וְנִתְפַּלֵּא מְאֹד עַל שֶׁאֵינוֹ שׁוֹמֵעַ, וְאָמַר: אֵיךְ אֶפְשָׁר לִבְלִי לִשְׁמֹעַ קוֹלוֹת כָּעֵת. אַחַר כָּךְ אָמַר: אֶפְשָׁר הוּא קוֹל הַקַּאפֶּעלְיֶע [מַקְהֵלָה] שֶׁאֲנִי שׁוֹמֵעַ. וְהֵשִׁיב לוֹ הָאִישׁ הַנַּ"ל שֶׁהוּא אֵינוֹ שׁוֹמֵעַ שׁוּם קוֹל קַאפֶּעלְיֶע וְלֹא שׁוּם קוֹל כְּלָל, וְתָמַהּ מְאֹד. וְהֶבִין הָאִישׁ הַנַּ"ל שֶׁהוּא שׁוֹמֵעַ קוֹלוֹת וּבְרָקִים שֶׁל קַבָּלַת־הַתּוֹרָה; רבינו שמע אז איך כל מלאכי־מעלה וכו' מכינים עצמם לקראת קבלת־התורה!

והנה, אמנם אנחנו משתוקקים להגיע לעניין הזה, אבל יש ענין גם בזה שאדם **מְדַמֶּה** זאת לעצמו, כי **'דימיון בקדושה'** זה טוב! הבעל־התניא זי"ע אומר, שדמיונות של קדושה - אף שהם רק דמיונות - זה דבר טוב, ומוהרא"ש היה מזכיר זאת הרבה לדברי חכמינו הקדושים (כתובות קי:): **'כָּל הַדָּר בְּאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל דּוֹמֶה כְּמִי שֶׁיֵּשׁ לוֹ אֱלוֹהַּ'** - מה העניין של **"דּוֹמֶה"**? אדם שהוא בארץ־ישראל - במקום של אמונה, אפשר שגם ה**"דומה"** שלו - ה**"דמיונות"** שלו יהיו בקדושה, משא"כ בחו"ל יש לו דמיונות אחרים - מסתובב בכל מיני מקומות וכו', אבל בארץ־ישראל אתה בתוך הקדושה אזי **"דּוֹמֶה"** כְּמִי שֶׁיֵּשׁ לוֹ אֱלוֹהַּ... ועל־כן, כשמגיע **חג שבועות הקדוש**, אנחנו צריכים לדמות לעצמנו 'הנה אנחנו עומדים לפני הר־סיני, ומכינים לקבל את התורה'...

והנה עכשיו אנחנו ביום השלישי של **שלושת־ימי־הגבלה**, שבהם היתה 'מצות הגבלה', וכמ"ש (שמות יט, כג) **"הַגְבֵּל אֶת הָהָר וְקִדַּשְׁתּוֹ"** - משה רבינו הזהיר אותם שיעמדו מרחוק ולא יהרסו את הגבול! כי הנה בוודאי מצד אחד אנחנו משתוקקים אל המדרגות הכי גבוהות, אבל צריכים להיות תמיד עם שכל וחכמה, זאת אומרת: 'אמנם יש לי רצונות וכיסופים הכי גדולים, אבל באותו זמן אני מכיר את מקומי... אני יודע שבמקום שאני נמצא - שם יש אלקות, ואני אמלא את זה בכל מה שאני יכול - בלימוד התורה, בעבודת התפילה, בקיום המצוות, צדקה וחסד, אני מכניס כל מה שיש לי, אבל יחד עם זה יש לי צמצום'... לא שאדם 'יוצא מכל הכלים' ו'עולה על ראש ההר' ונשרף לגמרי...

חלק עיקרי ובסיסי יחד עם קבלת־התורה הוא ענין של "הגבלה" - שאדם צריך לדעת את כוחו, ובוודאי להתפלל שהוא רוצה את הכל, כי תפילה היא 'עוֹלָם הַחֵרוּת' - מותר לאדם להתפלל ולבקש על דברים גבוהים, וכמו שרבינו אומר בספר־המידות, שבתפילה אדם לא צריך לשאול "גדולות" - יותר מכוחותיו וכו', אבל בעבודת ה' וברוחניות - אפשר לבקש את הכל! 'יש לי רצון!'... אבל באותו זמן שיש לי רצון אני מגביל את עצמי ואני נותן תודה להקב"ה על מה שזכיתי עד עכשיו... אני תמיד נותן תודה והודאה להקב"ה על מה שזכיתי, ואינני נשבר מזה שרציתי להיות כבר "להיות בשמים" - אדם צריך את החכמה הגדולה של "הגבלת הר־סיני", שעל זה הזהירם משה רבינו מפי הקב"ה: "הַגְבֵּל אֶת הָהָר וְקִדַּשְׁתּוֹ" - יעמדו כל אחד במקומו,

ודייקא שם יתגלה אליו הקב"ה! אתה עומד במקום שלך - נגיד "בתחתית ההר" - אבל אתה זוכה במקום שאתה נמצא, לראות את האלקות הכי גדולה!

כשנפתחו השמים בשעת קבלת־התורה - כל אחד ראה זאת מהיכן שהוא עומד; משה רבינו היה על ההר, הוא היה ממש בַּשָּׁמַיִם, ולכל אחד היה את מקומו - אהרן הכהן, הזקנים, יהושע, לכל אחד היה את המקום שלו, כי כל אחד צריך להכיר את מקומו, שזה ענין פרשיות אלו המדברות ממחנות ישראל (פרשת במדבר) והלוים (פרשת נשא) - שלכל אחד יש את המקום שלו, **ומהמקום שלי - אני צריך לדעת - שאני יכול להכיר את הקב"ה!** ודווקא **במקום שלי** - בתוך **הבית שלי**, בתוך **המשפחה שלי**! פרשת השבוע מתחילה: "**נָשֹׂא אֶת רֹאשׁ בְּנֵי גֵרְשׁוֹן גַּם הֵם לְבֵית אֲבֹתָם לְמִשְׁפְּחֹתָם**" - '**לְבֵית אֲבֹתָם לְמִשְׁפְּחֹתָם**' היינו שזו המשפחה שלך, זה היחוס שלך, זה ה'מוצא' שלך - משה רבינו מרים ומנשא את כולם! אתה מרגיש '**בְּנֵי גֵרְשׁוֹן**' - אתה **מגורש** מן הקדושה? עליך לדעת שגם במקום שבו אתה נמצא, אתה צריך להתקרב להקב"ה! זו ההכנה הגדולה שאנחנו יכולים לעשות לקראת החג, ושיהיה לנו רצונות וכיסופים: **רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, אֲנִי רוֹצֶה לִלְמֹד תּוֹרָה!**

מה העניין שנשארים עֵרים בליל שבועות? מובא במדרש (פרקי־דרבי־אליעזר) בעניין קבלת־התורה, על הפסוק (שמות יט, יז) "**וַיּוֹצֵא מֹשֶׁה אֶת הָעָם לִקְרַאת הָאֱלֹהִים**", שכשהגיע בוקר־מתן־תורה הם היו יְשֵׁנִים... ומשה רבינו הלך לעורר את כולם! ולשם־זה מנהג ישראל קדושים להיות ערים בליל חג שבועות, כי בשעת קבלת־התורה - משה רבינו היה צריך להעיר אותם ולהביאם לקבלת־התורה...

נשאלת השאלה: הרי עם־ישראל ידעו שביום השלישי יהיה קבלת־התורה, וא"כ איך יכול להיות שהם ישנו? מתרץ הרה"ק מבארדיטשוב זי"ע[א] (מובא בדברי המגיד מקוז'ניץ זי"ע ששמע מפי הרה"ק מבארדיטשוב זי"ע - היו בידידות גדולה): היה לעם־ישראל כזאת הכנה לקבלת־התורה - מאז ששמעו מפי משה רבינו שיכינו עצמם בשלושת ימים אלו, והכינו את עצמם וקידשו וטיהרו את עצמם - והרגישו אחר שלושה ימים שהם רוצים להיות רעננים לגמרי עם מוח ברור וצלול לקבל את התורה, לכן הם הלכו לישון - כדי שיהיה להם כח... אבל משה רבינו עורר אותם: עכשיו צריכים ללכת לקראת קבלת־התורה! וכדי לתקן את זה - אנחנו ערים בכל ליל שבועות.

והלילה הקדוש הזה שאנחנו זוכים להיות בו ערים, צריכים לבלות אותו בקדושה וטהרה! אשרי מי שנזהר מאד לא לדבר דברים בטלים בליל שבועות!

לעניין ראש־השנה, אמר רבינו בפירוש

א. התירוץ הזה הוא "כדרכו בקודש"... **הרה"ק מבארדיטשוב היה תמיד מחפש סנגוריא ולימוד־זכות והמלצות־טובות על עם־ישראל!**

(שיחות־הר"ן, סי' כא) שצריכים לא לדבר בכלל [ובפרט צדיק, אמר רבינו שצריך להיזהר לא לדבר בראש־השנה; ולכן אמר רבינו על עצמו שנוהג אפילו לא לומר את הפיוטים כי־אם פיוטים מיוחדים מר"א הקליר], והטעם שלא יאמר האדם בראש־השנה איזה דיבור שיגרום לו לדון את עצמו ח"ו לאיזה דבר לא טוב, ולכן עדיף שישתוק ולא ידבר. והנה אמרנו לעיל, שחג שבועות הוא גם־כן ראש־השנה, ועתה הולכים לקבל את התורה, ועל־כן גם אז צריכים להיזהר בזה - **לא לדבר דברים בטלים בליל שבועות!**

מוהרא"ש זי"ע היה רגיל לדבר תדיר מהעניין הזה, והיה מעורר את כולם: **דעו אשר ליל שבועות הוא לילה קדוש מאד, ויש בו עת־רצון מעולה בשמים, וישנו זמן בליל שבועות שכל שערי השמים נפתחים לרווחה** (כמו שהיה בעת מתן־תורה - שנפתחו השמים, וככתוב אצל יחזקאל הנביא "נִפְתְּחוּ הַשָּׁמַיִם וָאֶרְאֶה מַרְאוֹת אֱלֹקִים" - וזו ההפטרה שקורין בחג שבועות) **ובאותו עת ורגע, כל מה שאדם מתפלל - הרצונות והכיסופים שמוציא מפי באותו זמן - זה יתקבל לרחמים ולרצון בלי לשאול שאלות! עכשיו נפתחו השמים, והתפילות עולות ישירות ללא שום מקטרגים ומלאכים המונעים זאת, ופעלת כל מה שרצית!**

מוהרא"ש היה מזכיר זאת הרבה, והיה ברור לכולנו, שמוהרא"ש היה מצטט את זה מאיזה ספר, ואכן בשנה אחת היה אחד מאנשי־שלומינו שהיה אוהב להסתכל הרבה בספרים הקדושים, ומצא את זה כתוב באיזה ספר (בדיוק איזה ספר זה היה - לא זכור לי בדיוק, אך כך כתוב באותו ספר), והביא את זה למוהרא"ש, ואז התבטא מוהרא"ש: **אני קיימתי זאת כל הזמן מדעת עצמי, כי אצלי זה היה דבר פשוט, ועתה הראית לי שכתוב כך באיזה ספר? "ברוך שכיוונתי"!...** זה היה מאד מרגש לשמוע זאת מפי מוהרא"ש, ומה יוצא מהשיחה הזו? השיחה הזו היא רק כדי לצייר לנו קצת מהו **'ליל שבועות'**, ואיזה עת־רצון יש בו!

ומעתה שוב עולה השאלה: "מתי זה?"... **זה 'כל הלילה' הזה!** אתה לא צריך לדעת **בדיוק באיזו 'שניה'** יפתחו את כל השמים, אלא תבלה את הלילה בקדושה וטהרה! והדבר הראשון - אל תפטפט בלילה הקדוש הזה, ואל תבלה אותו עם שיחות וסיפורים ומעשיות, אלא רק תורה ותפילה - דיבורים טובים! **תיזהר מאד שלא יפתחו את השמים ותהיה באמצע איזה סכסוך עם מישהו או באמצע איזה סיפור... פתחו את השמים - ואתה "עסוק"... אתה צריך להיות עסוק בתורה ותפילה!** ומהי אפוא העצה? **עלינו להכין לעצמנו הרבה דיבורים טובים - דיבורי תורה ותפילה - שכשיפתחו את השער, הכל ייכנס פנימה!**

מנהג ישראל קדושים להגיד **'תיקון־ליל־שבועות'** [זה מובא מהאר"י הקדוש, ומיוסד עפ"ד הזוהר הקדוש], כי בליל שבועות מכינים את השכינה הקדושה לקראת החופה הגדולה של 'קודשא בריך הוא ושכינתיה' - הקב"ה עם נשמות ישראל, וצריכים לפני־כן לקשט את השכינה הקדושה בקישוטים - בתכשיטים הקדושים, והם הכ"ד ספרי

תנ"ך, שהם כ"ד קישוטי הכלה [מוזכר בדברי הנביא שהיו כ"ד מיני תכשיטים כשהיו מכינים כלה לחופה]; **אשרי אדם שזוכה ללמוד תנ"ך! איזה נחת־רוח! איזו זכות זו!** [ב"ה זכינו, ובעוד כמה שבועות גומרים בשעה טובה את המחזור השני של סדר לימוד הנ"ך (עתה אוחזים כבר בדברי הימים ב')].

וזה הקשר לפרשת השבוע (זה אחד מההקשרים בין פרשת השבוע היוצאת תמיד בזמן של חג השבועות - לקבלת־התורה): **"וַיְהִי בְּיוֹם כַּלּוֹת מֹשֶׁה לְהָקִים אֶת הַמִּשְׁכָּן"** - אומר רש"י: **'יוֹם הֳקָמַת הַמִּשְׁכָּן הָיוּ יִשְׂרָאֵל כְּכֻלָּה הַנִּכְנֶסֶת לְחֻפָּה'**; שזה סובב על חג השבועות, שעליו כתיב (שה"ש ג, יא): **"בְּיוֹם חֲתֻנָּתוֹ וּבְיוֹם שִׂמְחַת לִבּוֹ"** - שזה ענין של יום קבלת־התורה ויום הקמת־המשכן; בימים אלו היה החתונה של נשמות ישראל ביחד עם הקב"ה!

ועל־כן אומרים בליל שבועות את התיקון - לומר את ההתחלה והסוף של כל ספר מכ"ד ספרי תנ"ך, שהם כ"ד קישוטי הכלה. ומה ענין שלומדים את ההתחלה והסוף מכל ספר? מה הענין הזה שהצדיקים תיקנו לנו? הענין הזה הוא על־דרך **"טועמיה חיים זכו"** - שאדם טועם מכל ספר והוא מראה: **זה מה שאני רוצה - ללמוד את כל כ"ד הספרים!** הוא טועם מכל הספרים - בראשית, שמות, ויקרא, במדבר, דברים, יהושע, שופטים, שמואל, מלכים וכו' וכו' - מכל ספר את ההתחלה והסוף, ובזה הוא מראה: **רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, זֶה מַה שֶּׁאֲנִי רוֹצֶה כָּל הַשָּׁנָה! אֲנִי רוֹצֶה לִלְמֹד תַּנַ"ךְ כָּל הַשָּׁנָה!**

איזו שמחה ואיזו התעוררות זה מביא לאדם - לימוד הנ"ך! ניקח לדוגמא מה שלמדנו **היום** - בספר דברי הימים ב' - בעניין ששלמה המלך גמר לבנות את ביהמ"ק, והתפילה שהתפלל אז להקב"ה - שלא משנה באיזה זמן, עד סוף כל הדורות, כשיהודי יבוא ויתפלל בביהמ"ק, או אפילו שיהיה בחו"ל אבל יתפלל דרך המקום הזה ויכוון ליבו להתקשר לביהמ"ק, שהכל יתקבל לרחמים ולרצון! זה הפרק של היום בדברי הימים.

אשרי אדם שהחיים שלו קשורים אל התורה הקדושה! זה לא סתם 'סיפור' - "כן, יש כ"ד ספרים"... לא! ללמוד את זה "תורת חיים"! כשהולכים לקבל את התורה צריכים לבקש שנזכה "לחיות עם התורה הקדושה" - עם כל פרשה של התורה!

מוהרא"ש היה תמיד מזכיר זאת בפרשת בראשית - ענין של **'לחיות עם הזמן'** (שיחה שאמר הבעל־התניא זי"ע), מה הכוונה **'לחיות עם הזמן'**? לחיות עם פרשת השבוע, וכן לחיות עם החג - עם הזמן שמגיע עכשיו! **'לחיות'** עם זה! לא לחשוב 'בסדר, חג - הלכתי לביהכנ"ס, אכלתי עוגות גבינה'... **זה דבר פנימי! עוגות גבינה זה בסדר גמור, וכדברי הגמרא הנ"ל: 'בעצרת בעינן "לכם"' - לכו"ע צריך שיהיה "לכם" בחג שבועות, אבל מה שמונח בתוך העוגות גבינה וכו' זה ענין אחר לגמרי - זה "כולו קדוש, כולו אלקות"!**

ולא נשכח את העיקר - **העיקר הוא התורה הקדושה שאנחנו מקבלים עכשיו! שנזכה**

'לחיות עם התורה'! שיהיה לנו שיעורי־לימוד בכל מקומות התורה!

ומתחילים עם הלימוד העיקרי - **כ"ד ספרי תנ"ך**, שעל זה איתא במדרש בפרשת השבוע, כמו שהיה כ"ד תכשיטים שהיו מקשטים את הכלה, גם תלמיד־חכם צריך להיות מקושט עם כ"ד ספרי תנ"ך. וכדי לעשות אתזה - צריכים ללמוד את זה... אז מה עושים בליל שבועות? אנחנו מזכירים לכל־הפחות את ההתחלה והסוף, ובזה אנחנו מראים: **'רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, זֶה מַה שֶּׁאֲנִי רוֹצֶה לַעֲשׂוֹת כָּל הַשָּׁנָה! בַּשָּׁנָה הַזּוֹ אֲנִי רוֹצֶה לִגְמֹר אֶת הַתַּנַ"ךְ!'**.

נמצא א"כ, שאנחנו מחברים את התורה והתפילה ביחד, וכמו שרבינו לימד אותנו - שצריכים לחבר את התורה והתפילה; איתא בזוהר הקדוש (פרשת מצורע): **'תורה' - למה נקראת כך? לשון 'הוראה' - כי מורה ומגלה לאדם מה שהיה סתום ממנו**; מה הכוונה? לפני שאדם לומר תורה הוא לא יודע "מה אני עושה עם החיים שלי"... אבל מיד כשהוא לומד את התורה - הוא מקבל הדרכה מה הוא צריך לעשות עם עצמו - שכל החיים שלו וכל הבית שלו יהיה 'בית של תורה'! **אדם זוכה ללמוד את הלימודים האלו - זה כל החיים שלו! הוא חי עם התורה - "הם חַיֵּינוּ וְאוֹרֶךְ יָמֵינוּ"!** ואז כל הבית נכללים בזה... כלומר, אמנם אתה הגבר, ויש ילדים ובחורים, אבל גם הנשים והבנות - הן חיים את זה! כי הן קיבלו את התורה ביחד עם הגברים, וכמו שכתוב בקבלת־התורה: **"כֹּה תֹאמַר לְבֵית יַעֲקֹב וְתַגֵּיד לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל" - 'כֹּה תֹאמַר לְבֵית יַעֲקֹב'** אלו הנשים, ואדרבה! הן קיבלו תחילה לפני הגברים - **'כֹּה תֹאמַר לְבֵית יַעֲקֹב'**, כי הן בונות ומחשיבות את התורה הקדושה! **כשהגברים לומדים תורה, והילדים לומדים תורה, וזו כל הרוח בתוך הבית - שמעריכים מאד מאד ומייקרים את זה, אזי אז זה נקרא 'בית של תורה'... זה נקרא שבנית "בית נאמן בישראל" - בית של תורה, שבבית הזה לומדים תורה!**

והנה, ב'תיקון־ליל־שבועות' המודפסים, אחר כל ספר מכ"ד ספרי התנ"ך, כתוב **צירוף אחד משם אדנ"י**, למשל: בסוף ספר בראשית, כשגומרים עם הפסוק "וַיִּישֶׂם בָּאָרוֹן בְּמִצְרָיִם", כתוב שם: **אדנ"י**; ורוב האנשים לא יודעים בכלל מה זה נכנס פה... ואחר ספר שמות כתוב צירוף אחר: **אדי"נ**; וכן הלאה אחר כל ספר מכ"ד ספרי תנ"ך יש צירוף אחר, כי את השם אדנ"י יכולין לכתוב בכ"ד צירופים שונים [4 אותיות יכולים לגלגל ב־24 אפנים], וכך נדפס שם, ואמנם אלו כוונות שלא כל אחד יודע מה זה, אבל כך הדפיסו, למה? כי כ"ד ספרים אלו מכוונים כנגד כ"ד צירופי אדנ"י, שהם התכשיטים!

והנה רבינו אומר (ליקו"מ ח"א סי' רטו), שיש **כ"ד בתי דינים**; מה הכוונה? כשדנים איזה אדם בשמים, יש לכל ענין שעובר על האדם 'בית־דין מיוחד' [וכמו בעולם־הזה, שיש כל־מיני בתי־דינים - יש לענייני נישואין, או הפוך מזה, וכן לדיני ממונות וכו' וכו', וכשיש לאדם איזה דין - עליו לפנות לאותו בין־דין], והכל מרומז בשם

אדנ"י; כשאדם יודע שהכל ביד הקב"ה, ומי דן כאן? הקב"ה! רבינו אומר ב'שיחות־הר"ן': איך אדם יעשה פדיון? או בכלל לא יודע באיזה בין־דין דנים אותך... אז מה צריכים? מסביר רבינו, שיש 'פדיון הכולל' - שזה פדיון שכולל את כולם ביחד, **ואפשר לעשות 'ערעור'...** לפעמים אדם לא מרוצה מהדין שפסקו לו, ובגשמיות ידוע שאפשר ללכת לבית־המשפט־העליון וכו' [לא מדברים מערכאות ח"ו, אלא אפילו בבית־דין אפשר ללכת לבית־דין יותר גבוה, וכמו אצל עם־ישראל - היה בכל עיר בית־דין פשוט, בירושלים היה בית־דין של כ"ג, בבית־המקדש היה עוד אחד, עד שבלשכת הגזית - בתוך בית־המקדש בעצמו היה בית־דין הגדול, שאם היו אילו ספיקות, מה שהם פסקו - זהו זה].

וזה העניין שמובא אחר כל ספר מכ"ד ספרי התנ"ך צירוף אחר משם אדנ"י, ורק רואים את זה, **ואנחנו מכינים עצמנו להמתיק מעלינו את כל הדינים! בלילה קדוש כזה זה זמן של המשכת רחמים וחסדים גדולים!** רבינו אומר (ליקו"מ ח"א סי' נו): בליל שבועות נמשך על נשמות ישראל משער החמישים - 'שער החמישים' הוא השער שנכללים לגמרי באין־סוף, וזה המתקת כל הדינים! זה עולם הנקרא בספרים הקדושים "עולם הבינה", יש נ' שערי בינה, שזה אדם שזוכה להגיע לכזו מדרגה שכל ההתבוננות שלו - כל ה'בינה' שלו - זה רק בהקב"ה! הוא יודע שכל דבר שעובר עליו בחיים, זה רק בהשגחה עליונה, הוא "מבין דבר מתוך דבר" - עובר עליו כך וכך, והוא מבין שהקב"ה רוצה ממנו כך וכך, והוא לא מתבלבל משום דבר... זה נקרא שהוא עושה פדיון, וממתיק את כל הכ"ד בתי־דינים! וזה מה שנעשה בליל שבועות...

והכלל, שאדם לא יבלה את הלילה הקדוש הזה עם סיפורים שונים ודברים בטלים! לא עם מריבות ומחלוקת ח"ו! וכמו שאמרנו לעיל: **אם רבינו הזהיר אותנו בראש־השנה למעט בדיבור - אשרי מי שגם בליל שבועות נזהר מאד בזה!** ניגשים לדבר אתו - הוא מסמן **'אח"כ'... לא עכשיו!** וכך אדם יזכה להגיד את התיקון...

אגב, בכל דפוסי תיקון־ליל־שבועות יש תפילה נוראה הן לפני התיקון והן לאחר התיקון, וכדאי להגיד אותן! אלו תפילות שתיקנו קדמונינו, ובתוך התפילות האלו תראו שמונחות בקדושת נוראות ונפלאות - לפני התיקון, באמצע התיקון ואחר התיקון; ובוודאי כדאי לכל אחד לומר זאת, וכך יודע שזכה לעשות את התיקון...

יש סיפור נורא שהיה בזמן האר"י הקדוש והבית־יוסף והאלשיך הקדוש [מובא בדברי השל"ה הקדוש], שישבו הצדיקים יחדיו בליל שבועות, והיה גילוי אלקות, עד שהגיעו מלאכי מעלה ושיבחו אותם על שישבו ולמדו תורה ביחד, מה זאת אומרת? שהם עשו את התיקון! ואילו אורות גדולים התגלו להם בלילה הזה... **ושם כתוב את העניין הזה, שאדם יהיה נזהר לא לדבר!**

ומובא בספרים הקדושים, מתי עולים כל

התיקונים הללו? בתפילת מוסף, באמירת **'כתר יתנו לך ה' אלקינו'** - שאז מכתירים כביכול את הקב"ה עם 'כתר של מלכות', אז עולים כל אלו התיקונים שעשינו כל הלילה, ועסקנו בתורה ובתפילה, אז הם עולים להיות כתר כביכול על ראש הקב"ה! **ולכן עד אמירת 'כתר' במוסף לא מדברים דברים בטלים!** אחר שגמרת מוסף, ואתה הולך לעשות קידוש - גם אין מצוה לדבר דברים בטלים... אבל עד עכשיו נזהרת לא לדבר, ועכשיו כשירדת אתה יכול לדבר.

ואז עושים **סעודה חלבית**, ומה העניין הזה? הרבה טעמים נאמרו בזה, והטעם כי דברי־תורה נמשלים לדבש וחלב, וכמ"ש (שה"ש ד, יא) "דְּבַשׁ וְחָלָב תַּחַת לְשׁוֹנֶךָ"; וכן הטעם הפשוט המובא בספרים הקדושים: **עכשיו קיבלנו את התורה, ונולדנו מחדש!** אשפוזו של תינוק הוא חלב, ואנחנו עכשיו נולדנו ומתחילים חיים חדשים - קבלת־התורה בשמחה!

ואז מבקשים מהקב"ה: **"לִבִּי חָלַל בְּקִרְבִּי"!** שרבינו אומר (ליקו"מ ח"ב סי' א): ראשי־תיבות **'חָלָב'**; שאדם רוצה שהלב שלו תמיד ישתוקק להקב"ה! דוד המלך זכה להגיע לדבר כזה של **'לִבִּי חָלַל בְּקִרְבִּי'** - שהוא הרג את היצר־הרע! איך הורגים את היצר־הרע? אומרת הגמרא: אדם שלומד תורה - עוד פרק בתנ"ך, עוד פרק משניות, עוד דף גמרא!

אני גאה לומר ברבים, שהיום התקיים מעמד נפלאה שקבוצה גדולה של בחורים סיימו את הש"ס בתוך השנה! אכן, מי שלומד 'דף־היומי' - זוכה לסיים את הש"ס בשבע שנים, אבל בתוך שנה זכו קבוצה של למעלה מעשרים בחורים לעשות סיום הש"ס! **איזו נחת־רוח ואיזו זכות זה!** וזה לא "על־מנת לעלות לרקיע"... **אם לומדים דף אחד לוקח שבע שנים - אם לומדים שבע דפים אפשר לסיים תוך שנה!**

ואכן, לא לכל אחד יש כ"כ זמן... **בחורים צריכים להעמיס עליהם את על התורה - שלא ילך לבטלה**, אבל אדם שכבר יש לו משפחה, והוא צריך לפרנס אותם, ויש לו במה למלאות את היום - על־כן עשינו את השיעורים הקבועים שלנו: לכל־הפחות דף אחד ביום - לומדים **בי"ת**: בבלי ירושלמי תוספתא.

ובליל שבועות אנחנו טועמים מלימודי התורה, כי בזה מראים להקב"ה: **רבשע, זה מה שאני רוצה! אני רוצה כל השנה ללמד את התנ"ך - שנים מקרא ואחד תרגום כל יום!** בל נשכח שהחג יהיה **ביום שישי**, וצריכים לסיים שנים מקרא ואחד תרגום, **וצריכים להכניס את זה בתוך היו"ט - בלילה או ביום, לא לשכוח שצריכים לסיים פרשת נשא - שהיה דווקא פרשה גדולה...** זו הפרשה הכי גדולה בחמישה־חומשי־תורה, ויש בה קע"ו פסוקים.

יש שלוש דברים עם **קע"ו**: בפרשת נשא יש קע"ו פסוקים, במזמור קי"ט בתהלים יש קע"ו פסוקים, ובמסכת בבא־בתרא יש קע"ו דפים.

דרך אגב הרבה שואלים: הרי תיקון־ליל־

שבועות, אם קונים מה שמוכרים בכל מקום, זה לא רק ההתחלה והסוף של כל ספר, אלא הכניסו שם עוד הרבה תוספות, ולא סתם הכניסו את זה, אלא הכניסו דברים השייכים לקבלת־התורה, למשל: הכניסו את 'מעשה בראשית', כי אומרים חכמינו הקדושים (שבת פח.): **יוֹם הַשִּׁשִּׁי וַיְכֻלּוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל צְבָאָם - הֵ"א יְתֵרָה לָמָּה לִי? מְלַמֵּד שֶׁהִתְנָה הַקָּדוֹשׁ־בָּרוּךְ־הוּא עִם מַעֲשֶׂה בְּרֵאשִׁית וְאָמַר לָהֶם, אִם יִשְׂרָאֵל מְקַבְּלִים הַתּוֹרָה אַתֶּם מִתְקַיְּמִין, וְאִם לָאו אֲנִי מַחְזִיר אֶתְכֶם לְתֹהוּ וָבֹהוּ**; ועל־כן הכניסו את 'מעשה בראשית'.

וכן הכניסו את כל הפרשה שקורין בקריאת התורה של חג השבועות - בפרשת יתרו. וכן הכניסו את פרשת ואתחנן - שיש שם את עשרת־הדברות. וכן הכניסו עוד כמה דברים, וגם בשאר תנ"ך.

והנה, בתהלים הכניסו את **כל מזמור קי"ט** המתחיל בפסוק "אַשְׁרֵי תְמִימֵי דָרֶךְ הַהֹלְכִים בְּתוֹרַת ה'", ויש בזה 'תמניא אפי' - שמונה פסוקים על כל אות מהא"ב, וזה מכוון כנגד כל כ"ב אותיות התורה, ומתחיל בפסוק "אַשְׁרֵי תְמִימֵי דָרֶךְ הַהֹלְכִים בְּתוֹרַת ה'" - שרבינו מתחיל את הליקו"מ עם הפסוק הזה, ורבינו מיד בליקו"מ מגלה את כל העניין של לימוד התורה ותפילה - כשאדם לומד תורה הוא מקבל חן, ונתקבלים תפילותיו. אומר רבינו: התורה נקראת (משלי ה, יט) "אַיֶּלֶת אֲהָבִים וְיַעֲלַת חֵן" - 'שמעלה חן על לומדיה'; **אדם שלומד תורה הוא מקבל חן! רואים! ילד, בחור, אברך, הוא לומד תורה - יש לו חן! כך היא המציאות! אם הוא רציני באמת - יש לו חן!** וכשיש לאיזה ילד או בחור 'חן', אפילו כשהוא עושה מעשה שובבות וכו' - מוחלים ומוותרים לו, כי יש לו חן... ואיך מקבלים את ה'חן' הזה? אומר רבינו: **את זה מקבלים על־ידי לימוד התורה!**

וזה מרומז בהכתוב קודם קבלת־התורה: "**וַיִּסְעוּ מֵרְפִידִים וַיָּבֹאוּ מִדְבַּר סִינַי וַיִּחֲנוּ בַּמִּדְבָּר וַיִּחַן שָׁם יִשְׂרָאֵל נֶגֶד הָהָר**" - 'וַיִּחַן' לשון 'חן', דהיינו שקיבלו את ה'חן' הזה, כי עתה הולכים לקבל את התורה! ולזה זוכים על־ידי לימוד התורה...

ורבינו מסביר שם מהו **'חן' - ח'** זה חכמה, **נ'** זה אמונה, דהיינו שאדם זוכה לקשר את החכמה שלו עם אמונה; **אפילו שלמדתי כבר - אני צריך תמיד לחזור לאמונה! אני לא מבין את הכל, אני סומך עצמי על אמונה, שאפילו מה שאני לא מבין - אני יודע שיש הרבה יותר דברים שאינני מבין... הבנתי משהו, אבל יש הרבה יותר שעדיין לא הבנתי!** ואדם תמיד הולך ומעלה את עצמו יותר ויותר... אומר רבינו: זה מה שנקרא **'חן'**! וזה מרומז בפסוק "**אַשְׁרֵי תְמִימֵי דָרֶךְ הַהֹלְכִים בְּתוֹרַת ה'**" - כמוסבר שם בתורה הראשונה בליקו"מ. אז הכניסו גם את זה בתוך התיקון־ליל־שבועות.

וכן הכניסו שם עוד כמה דברים - הכניסו את מגילת רות, שזה מעניינא דיומא, והכניסו את הפרק של יחזקאל הנביא - שזה מההפטרה של חג השבועות, ועוד כמה וכמה דברים.

ומה מוהרא"ש עשה? מוהרא"ש היה

תמיד אומר, שהדבר הזה גורם להרבה בני־אדם לא לומר את התיקון - כי זה יותר מדי בשבילו... ועל־כן הוא מתרשל לגמרי. ולכן מוהרא"ש עשה קיצור של התיקון - להגיד את ההתחלה והסוף של כל פרשה, וכך זכית לטעום מכל חלק של כ"ד ספרי התנ"ך - **טעמת מכל התכשיטים הקדושים!** והכלל, שבזה האדם מראה: **זה מה שאני רוצה כל השנה! אני רוצה להיות חבוק ודבוק בתורה הקדושה! זה הרצון שלי!**

ואחר שאומרים את זה, צריכים להגיד **תרי"ג מצוות**, וזה עיקר גדול! למה? **כי עכשיו אנחנו הולכים לקבל את התורה, ואתה צריך לדעת 'מה אתה מקבל' - מה כתוב בתורה... יש תרי"ג מצוות בתורה, ומה הן? לא יודע... על־כן תיקנו לומר את כל התרי"ג מצוות.**

והנה יש את **ספרי המצוות** - ספר החינוך, ספר המצוות להרמב"ם, וכן עוד הרבה מגדולי הראשונים שעשו ספר המצוות, אבל באמירת התיקון אומרים **'קיצור'** של כל מצוה מהתרי"ג מצוות, **וזה דבר גדול להגיד את זה, ובזה אומרים: רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, אֲנִי רוֹצֶה עֲכָשָׁו לְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה! אֲנִי כְּבָר מַסְכִּים לְקַבָּלַת־הַתּוֹרָה! אֲנִי מְקַיֵּם "נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמָע"! אֲנִי אוֹמֵר "נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמָע" - מַה שֶּׁתַּגִּיד, רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, אֲנַחְנוּ מוּכָנִים לְקַבֵּל!** ואז אדם עולה במדרגה יותר גבוהה מהמלאכים...

איך אתה אומר **'נעשה'** ועדיין לא שמעת? מסביר רבינו שזה העניין שאדם זורק את השכל שלי והוא מוכן לקבל את הכל **אפילו שהוא לא מבין!** שזה כל ה'סדר־דרך־הלימוד' שלימדנו רבינו, שאפילו אם בהתחלה עדיין אינני מבין מה שאני לומד, אבל אני אומר **'נַעֲשֶׂה'** - אני לומד תורה!

ולמה **'נַעֲשֶׂה'** זה לימוד התורה? כי רבינו אומר (שיחות הר"ן סי' יט): **'נִכְסַפְתִּי מְאֹד לְהַמְשִׁיךְ אֶת הָעוֹלָם אֶל עֲשִׂיָּה'** - מהי **'עֲשִׂיָּה'**? לכאורה היה רבינו צריך לומר: 'לקיים מצוות ומעשים טובים'... אך לא כך אומר רבינו, אלא: **'שֶׁיִּהְיֶה חִיּוּב אֵצֶל כָּל אֶחָד וְאֶחָד לִלְמוֹד כָּךְ וְכָךְ בְּכָל יוֹם וְלֹא יַעֲבֹר'** - הרי שללמוד בקביעות 'כך וכך' זה נקרא **'עֲשִׂיָּה'**, כי זו ה"עשייה" שלנו - לקחת ספר וללמוד! חומש - לומד שנים מקרא ואחד תרגום מפרשת השבוע; תנ"ך - אומר איזה פרק בתנ"ך; וכן משניות, גמרא בבלי ירושלמי ותוספתא וכל הלימודים כולם... זה נקרא **'עֲשִׂיָּה'**!

ורבינו ממשיך ואומר שם: **'אֻפְלוּ אוֹתָן הָאֲנָשִׁים הָרְחוֹקִים מִן הַקְּדֻשָּׁה מְאֹד שֶׁנִּלְכְּדוּ בִּמְצוּדָה רָעָה'** - שבימינו זה סובב על הטומאה של האינטרנט, וכמו שזה נקרא - **'אינטרנט'**, שזו **רשת ומצודה התופסת את האדם רח"ל**, וכמו שרבינו ממשיך: **'עַד שֶׁרִגִּילִין בַּעֲבֵרוֹת חַס וְשָׁלוֹם רַחֲמָנָא לִצְלָן רַחֲמָנָא לְשֵׁזְבָן'** - רבינו משתמש בכזו לשון שמקורה בזוה"ק, ומורה על אדם שנפל בטומאה עמוקה מאד, ואיך הוא יוצא מזה?! על ממשיך רבינו: **'אַף-עַל-פִּי-כֵן, הַכֹּחַ שֶׁל הַתּוֹרָה גָּדוֹל כָּל-כָּךְ עַד שֶׁיְּכוֹלָה לְהוֹצִיא אוֹתָם מִן הָעֲבֵרוֹת שֶׁרִגִּילִין בָּהֶם חַס וְשָׁלוֹם. וְאִם יַעֲשׂוּ לָהֶם חֹק קָבוּעַ וְחִיּוּב חָזָק לִלְמֹד**

בְּכָל יוֹם וָיוֹם כָּךְ וְכָךְ, יִהְיֶה אֵיךְ שֶׁיִּהְיֶה, בְּוַדַּאי יִזְכּוּ לָצֵאת מִמְּצוּדָתָם הָרָעָה עַל יְדֵי הַתּוֹרָה, כִּי כֹּחַ הַתּוֹרָה גָּדוֹל מְאֹד'!

וזהו הכלל לאדם: **תחבר את עצמך לתורה הקדושה! במקום לקחת מכשיר טמא בידיים שלך, להבדיל אלף אלפי הבדלות תיקח תנ"ך, תיקח משניות, תיקח גמרא, ותגיד! אפילו שעדיין אתה לא מבין - זה יציל אותך!** אומר הקב"ה: **'בָּרָאתִי יֵצֶר הָרָע, בָּרָאתִי תּוֹרָה תַּבְלִין'** - נתתי לך את התרופה נגדו! את היצר הרע בראתי כי אני יודע שצריכים בחירה וניסיון, וכמו שרבינו פעם אמר: **'כל מה שרואים בכל העולם, זה מחמת הבחירה והניסיון'** - זה שָׁם כדי לתת לך ניסיון, ותברח מזה! 'לאן אברח?' אדם נעשה משועמם, הוא לא יודע מה לעשות עם עצמו... **אבל אדם שמרגיל את עצמו ללמוד תורה, שבכל עת פנוי הוא לומד - הוא זוכה להינצל!**

ומה הכוונה **'בכל עת פנוי הוא לומד'**? הרי אדם צריך להיות "בן אדם"... ובפרט אם הוא התחתן, ויש לו אשה וילדים, הרי הוא צריך לפרנס... אבל בכל פעם הוא **קובע וגונב** עיתים לתורה 'בכל זמן פנוי'! **במקום לבלות עם שטויות, לקחת מכשיר טמא ולגלוש בכל מיני מקומות מטונפים, הוא לא רוצה להתקרב לזה בכלל!** זה מה שאנחנו מבקשים בחג שבועות, שנזכה להיות קשורים ודבוקים בתורה הקדושה!

וצריך לדעת, שכשלומדים את הלימודים בליל שבועות, זה סוג של **'תפילה'**, כי בתוך הלימוד אנחנו מבקשים: **רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, הִנֵּה אֲנַחְנוּ טוֹעֲמִים פֹּה מְכָל כ"ד סִפְרֵי תַּנַ"ךְ, וַאֲנַחְנוּ אוֹמְרִים אֶת כָּל תַּרי"ג מִצְווֹת, רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, אֲנַחְנוּ רוֹצִים לְקַיֵּם אֶת כָּל הַתּוֹרָה!**

הרי יש הרבה מצוות שלא שייך לכל אחד לקיים; יש מצוות השייכות רק לכהנים, יש מצוות השייכות רק כשביהמ"ק היה קיים, ויש מצוות שלא שייכות בכל עת אלא רק כשמגיעים לאותו מצב, וזה לא שייך לכל אדם, אז מה עושים? הרי צריכים לקיים את כל התרי"ג מצוות, למה? כי יש לבן אדם רמ"ח איברים, שהם מכוונים כנגד רמ"ח מצוות עשה, ויש שס"ה גידים המכוונים כנגד שס"ה מצוות לא תעשה, וכל איבר וכל גיד של אדם מקבל חיות ממצוה מסוימת, אבל אם אדם לא מקיים - מה שייך?... ולא שהוא לא מקיים - הוא רצה לקיים, אבל הוא לא כהן ולא לוי, ואין ביהמ"ק ואין הקרבנות, אז מה עושים? **ע"י שלומדים - ובליל שבועות מזכירים את כל התרי"ג מצוות - הקב"ה מעלה לנו כאילו קיימנו! רק אמרת את זה - אתה עכשיו הולך לקיים את כל תרי"ג מצוות התורה! אתה מקבל חיות חדשה לכל רמ"ח האיברים שלך ולכל שס"ה הגידים! עכשיו אתה בריה חדשה!** וממילא בבוקר אתה **'תינוק שנולד'** שעיקר מאכלו הוא מאכלי חלב, כי מיד כשקיבלת את התורה - קיבלת רמ"ח איברים חדשים ושס"ה גידים חדשים...

במעמד הר סיני, כל החולים כולם התרפאו, ואז הוא הזמן לבקש מהקב"ה על רפואת הנפש ורפואה הגוף, שאדם יזכה להיות

בריא ושלם בכל רמ"ח איבריו ובכל שס"ה גידיו - ברוחניות ובגשמיות! זה הזמן! נמצא שכמזכירים את כל התרי"ג מצוות - זה עת רצון גדול מאד...

ואם ישאל האדם: 'אבל אולי עכשיו אני מפספס שפותחים את שערי השמים ואני לא מתפלל?'... **אתה שם עכשיו! עכשיו אתה שם! אתה לומד את הלימודים, ואתה מתפלל להקב"ה שתזכה לקיים - זה מה שאתה תקבל! שערי שמים ייפתחו ויראו 'איפה האדם הזה? - הוא עכשיו באמצע לימוד התנ"ך, באמצע תרי"ג מצוות, באמצע שאר הלימודים'... אתה שם!**

ומה באמת עושים אחר לימוד התנ"ך ותרי"ג מצוות? הנה כל השנה אנחנו מדברים ממה שהוריש לנו מוהרא"ש הקדוש, שהוא ענין של צמצום קדוש בלימוד התורה: אומרים לאדם 'תלמד את הכל', והוא באמת רוצה ללמוד, אבל בגלל שהוא רוצה ללמוד את הכל - הוא לא יודע מאיפה להתחיל, וממילא הוא לא לומד כלום... אז מה עושים? מצמצמים לך! **מוהרא"ש צמצם לנו את הלימודים הכלליים של כל התורה בחמש-עשרה לימודים** (ומובאים בקונטרס 'חודש סיון מאיר ושמח'): **שנים מקרא ואחד תרגום, תנ"ך, משניות, גמרא בבלי ירושלמי תוספתא, מדרש רבה, מדרש תנחומא, זוהר ותקונים, רמב"ם טור ושלחן־ערוך, לקוטי־מוהר"ן ולקוטי־הלכות**; וזו צריכה להיות השאיפה שלנו **כל השנה!** לאט לאט! וכך יש לאדם איזה **'סדר'** בחיים...

ב"ה בכל שבוע אנחנו מדפיסים את החוברת של **פרק משניות וזוהר**, ועתה זכינו להתחיל **תיקוני זוהר** - יש לנו שלושה לימודים בחוברת זו, וכן את החוברת של הבי"ת - **בבלי ירושלמי תוספתא**, ושם נדפס גם ה**תנ"ך**, אז יש לנו כבר בשני חוברות אלו **שבע** לימודים, ואם אדם זוכה לדקדק ללמוד שנים מקרא ואחד תרגום בבוקר - זכית כבר ל**שמונה** לימודים, וכבר יש את **רוב הלימודים...** ומה חסר שם? מדרש רבה ומדרש תנחומא, וכן לימוד הלכה - רמב"ם טור ושו"ע, צריכים ללמוד איזו הלכה כל יום... וכן ליקוטי מוהר"ן וליקוטי הלכות. וכך יש לך **'חבילה קדושה'**, ואשרי הזוכה בכל יום לטייל שם!

והנה מגיע ליל שבועות, ואכן יש לאדם רצון לזה, אבל הוא מסתכל אחורה - בשנה שעברה, וחושב לעצמו: 'לא הייתי כ"כ חזק בזה... אולי כמה פעמים כן למדתי, אבל היו פעמים שפספסתי'... אז מה עושים? **בליל שבועות עושים "טוֹעֲמֶיהָ" - טועמים מכל הלימודים הללו, ואדם אומר: רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, זֶה מַה שֶּׁאֲנִי רוֹצֶה!** ובזה הוא זוכה לחבר תורה ותפילה... שהוא לומד, ומתפלל להקב"ה שזה מה שהוא רוצה כל השנה; הוא לומד שנים מקרא ואחד תרגום, והוא מתפלל: **רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, אֲנִי רוֹצֶה כָּל הַשָּׁנָה לַעֲשׂוֹת כָּךְ - שֶׁלֹּא אַפְסֵם יוֹם אֶחָד בְּלִי לִמּוּד שְׁנַיִם מִקְרָא וְאֶחָד תַּרְגּוּם!** וכך לומד קצת **תנ"ך** [שזה עיקר התיקון - כל התנ"ך], וכן לומד קצת **משניות** בלילה הזה, וכן **בבלי ירושלמי תוספתא**, וכן **מדרש רבה**

ומדרש תנחומא, וכן **רמב"ם טור ושו"ע, זוהר ותיקונים, ליקוטי מוהר"ן וליקוטי הלכות**, ובזה **'אֲנִי מַרְאֶה, רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, שֶׁזֶּה מַה שֶּׁאֲנִי רוֹצֶה!'...**

אז עכשיו נפתחים שערי השמים - ואיפה אתה? **עכשיו אני מכין לעצמי 'סעודה' לכל השנה!** וכדברי רש"י על הפסוק "**וְאֵלֶּה הַמִּשְׁפָּטִים אֲשֶׁר תָּשִׂים לִפְנֵיהֶם" - 'אָמַר לוֹ הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא לְמֹשֶׁה... תָּשִׂים לִפְנֵיהֶם כְּשֻׁלְחָן הֶעָרוּךְ וּמוּכָן לֶאֱכֹל לִפְנֵי הָאָדָם'**; מתי עושים את זה? **בליל שבועות! מכינים "שולחן", וזה השולחן שלי - זה מה שאני רוצה כל השנה! וכך אני מבקש!**

ליל שבועות הוא לא כ"כ ארוך... עד שגומרים את התפילה והסעודה - השעה כבר 11 או 12 בלילה, וצריכים להזדרז - צריכים ללכת למקוה אחר התיקון, ונשארו רק כמה שעות, ואז צריכים לתפוס את כל זה, **ואין זמן לחשוב אפילו לדבר דברים בטלים בלילה הזה! לא עכשיו! לא בלילה הזה! 'בלילה הזה אני עסוק - לא מדבר דברים בטלים!'...** אחר מוסף נאכל ביחד את העוגות גבינה, ואז נספר איך היה נפלא וכו', אבל עד אז - ננסה להחזיק עצמנו שלא לדבר דברים בטלים, **ולחטוף כמה שיכולים!**

וכשעושים את **התיקון**, וכן את ה"**טוּעֲמֶיהָ**", בין כך ובין כך משלבים **תפילות**... רבינו אומר שאפשר לשבת ליד ספר ולהתבודד להקב"ה! **גם כשאתה בביהכנ"ס ליד כולם - אפשר להתבודד להקב"ה, או שאתה יוצא קצת לטייל ולדבר עם הקב"ה - מה שאפשר לפעול בלילה הקדוש הזה! לשלב ביחד תורה ותפילה! בין כל לימוד להגיד כמה מילים להקב"ה!**

אז ככה אתה בטוח ש"**היית שם**"... נפתחו השמים, ומה נכנס? **הכל נכנס!** ותרוויח רווחים נקיים לכל השנה כולה! **מה שזכית לפעול בליל שבועות זה יהיה 'רווח נקי' לכל השנה!**

אחר שעושים את התיקון וכו', סמוך לעלות השחר, הולכים לטבול במקוה; רבינו אומר (ליקו"מ ח"א סי' נו) שהמקוה הזה הוא מקוה של **שער החמישים**, וצריכים לקיים זאת בתמימות ופשיטות, לא שאדם יעשה **'ש"י טבילות'** ויישר שם במקוה... **טובלים ויוצאים! בזריזות! טובלים כמה טבילות, ואתה נכלל עכשיו באור האין סוף... אתה חוזר עכשיו לתחילת הבריאה! אתה נכנס לשער החמישים!** אומר רבינו: **מ'**קוה **נ'** - זה **'מן'**, ענין של **שער החמישים**! ועל המקוה הזה כתוב (יחזקאל לו, כה) "**וְזָרַקְתִּי עֲלֵיכֶם מַיִם טְהוֹרִים וּטְהַרְתֶּם מִכֹּל טֻמְאוֹתֵיכֶם**" - זו מקוה עליונה מאד! אבל צריכים להבין שזה זמן שכולם טובלים, וצריכים לעשות זאת בזריזות... ומקודם מבקשים: **רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, שֶׁאֶזְכֶּה לְטָהֳרָה עֶלְיוֹנָה!** כתוב בזוהר, שבליל שבועות יורדת טהרה עליונה על נשמות ישראל, ואשרי הזוכה לקיים זאת בתמימות ופשיטות - ללכת לטבול, **וזוכה להיות אדם חדש לגמרי! 'נולדתי מחדש'!** כי בתחילת הבריאה כתיב "וְרוּחַ אֱלֹקִים מְרַחֶפֶת עַל פְּנֵי הַמָּיִם" - הכל היה 'מים במים', וכשאדם נכנס למי-המקוה - הוא

חזר עכשיו לתחילת הבריאה, **ועכשיו נעשית בריה חדשה!**

ואח"כ מתפללים **תפילת ותיקין**; אכן, מי שאין לו כוח, ומרגיש שהוא צריך ללכת לנוח - בסדר, אחר שהיה ער וטבל, **רק יזכור להגיד קריאת שמע קודם שהולך לישון**, כי אז כבר הגיע זמן קריאת שמע של שחרית [כרבע שעה אחר עלות השחר זה זמן קריאת שמע של שחרית], אבל בדרך כלל - **הרי רבינו התפלל 'ותיקין' כל השנה, והיו ימים מיוחדים שרבינו אמר שהם מסוגלים מאד להתפלל 'ותיקין', ואחד מהם הוא חג השבועות** (וכן הושענא רבא, פורים, תשעה באב, היו כמה זמנים שהזכיר רבינו מסוגל במיוחד להתפלל בהם בנץ), **וזה מקובל הרבה בעולם - כי אם ערים בלילה, רוצים כבר להתפלל בנץ... ואשרי מי שאוזר כוחותיו ומקיים זאת! אמנם הוא עייף, אבל כשמגיע התפילה - "וְקוֹיֵ ה' יַחֲלִיפוּ כֹחַ", ובפרט אחר שהוא הלך למקוה...** ואכן, לפעמים צריכים **לעמוד** בתפילה, כי אם הוא ישב - הוא יירדם על הכסא... וכן ינסה להתפלל **בקול** - להגיד ברכות השחר[ב], וסדר הקרבנות, ופסוקי דזמרה.

תזכרו שבאמירת הקרבנות מזכירים את קרבנות החג - פרשת **התמיד** שבכל יום, וכן "חַטֹּאת הַצְּבוּר וְהַיָּחִיד וְכוּ' שְׁעִירֵי רָאשֵׁי חֳדָשִׁים **וְשֶׁל מוֹעֲדוֹת**" - בחג שבועות יש את הקרבנות של החג. ואם כבר מזכירים

ב. יש השואלים בעניין אמירת הברכות אחר שהיה ער כל הלילה: **לפי האר"י הקדוש אפשר להגיד את כל הברכות - יום חדש, ואפשר להגיד ברכות השחר!** הליטאים מחמירים בזה, ומחפשים בן אדם שישן, ושואלים: 'יָשַׁנְתָּ?'... 'יָשַׁנְתָּ?'... 'תּוֹצִיא אוֹתִי בָּבְרָכוֹת הַתּוֹרָה'... **ברכות התורה? ביום שבועות הקדוש צריכים להגיד ברכות התורה בכזאת שמחה והתעוררות וכוונה! להגיד: "אשר קדשנו במצוותיו וצונו לעסק בדברי תורה", ולבקש: "והערב נא ה' אלקינו את דברי תורתך בפינו" - אולי עכשיו הוא הזמן שפותחים את השמים, ואיך צריכים לבקש את זה! ברכות התורה של חג השבועות יזכיר כל השנה איך לברך ברכות התורה!**

יש בני אדם החוטפים ברכות התורה במהירות וכו', ומתי נזכרים בברכה הזו? כשמקבל 'עליה' לתורה... היה פעם אדם שעלה לתורה - איך הוא מברך ברכות התורה כל יום אינני יודע... אבל כשעלה לתורה אמר **"לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה"** בקול... **אבל בכל יום אדם זוכה "לקבל עליה לתורה" - קמת בבוקר? תאמר ברכות התורה עם תודה והודאה להקב"ה!** אלו שלוש ברכות - לפי האר"י הקדוש - וזו מצוה אחת של ברכות התורה, והיא **מצות עשה מדאורייתא!** חכמינו הקדושים לומדים שלברך על התורה זו מצות עשה - **"כִּי שֵׁם ה' אֶקְרָא הָבוּ גֹדֶל לֵאלֹהֵינוּ"** (דברים לב, ג). מצוה לברך על התורה! ואכן יש סידורים ('עוז והדר') שהדפיסו "לשם יחוד" קודם ברכות התורה - 'הנני מוכן ומזומן לקיים מצות עשה לברך על התורה'; **אשרי אדם שאומר את זה!**

ומכל-שכן וקל-וחומר בחג השבועות, תגיד ברכות התורה בכוונה - לא צריכים בציבור בפני כולם... אבל תתעורר אז מאד ותגיד: **'תּוֹדָה לְךָ, רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, שֶׁזִּכִּינוּ לְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה!'**... וזה כמו שאתה עולה לתורה, הרי לא בטוח שתעלה לתורה... יש רק **שלוש עליות** לרוב בני אדם - כי יש חמש עליות, מתוכן כהן ולוי, ונשארו רק שלוש (וגם מפטיר)... **וגם אלו השלוש - ביום שמזכירים נשמות, עפ"י רוב מדקדקים שיעלה דווקא מי שצריך להגיד "יזכור", אז לא כולם יכולים לעלות לתורה...**

אכן בשמחת תורה - **כולם** עולים לתורה, ילדים ומבוגרים - כולם עולים לתורה! אבל בשבועות - שזה יום קבלת התורה, לא כולם מקבלים עליה, אבל כשאדם אומר ברכות התורה בבורך בהשכמה - תרגיש שאתה עכשיו **'עולה לתורה'** - עכשיו ממש תגיד את הברכה בשמחה!

את זה, הבה נזכיר דבר מעניין זה: בחג שבועות היה חידוש בביהמ"ק שלא היה כל השנה; בכל השנה בכל יום הקריבו **קרבנות** - קרבן התמיד היה בבוקר ובערב, וכן היה **נסכים** - ניסכו יין על המזבח, וכן הקריבו ג"כ **מנחה** - מנחת נסכים. והנה בכל השנה - כולל **'לחם הפנים'** שהיה על השולחן, שבו היו י"ב לחמים שאפו בערב שבת ושמום על השולחן בשבת והחליפו כל שבוע - **כל הלחמים הללו היו 'מצות'**[ג]**! לא נתנו לזה להחמיץ! אמנם זה היה עבה יותר, אבל עשו את זה בזריזות ולא היה חמץ!** רק פעם אחת היו הלחמים בביהמ"ק חמץ: **בחג השבועות!** היה ענין של "שתי הלחם" שהקריבו יחד עם שני כבשים, וכתוב בפירוש: "חָמֵץ תֵּאָפֶינָה" - זה צריך להיות דווקא מחמץ!

מה הענין הזה? מובא בכל הספרים הקדושים, שהנה בפסח בוודאי צריכים להישמר מאד מחמץ, ולברוח מחמץ, אך כשמגיע חג השבועות, אז דווקא לוקחים את החמץ והופכים את זה ג"כ לקדושה! 'חמץ' מרמז על היצר הרע והדברים השליליים, ועכשיו הכל נכנס בתוך הקדושה! **דייקא מזה נעשה עכשיו את שתי הלחם של חג השבועות!**

ואיתא בשו"ע, שזה אחד מהטעמים שאוכלים סעודה חלבית, כי אלו שנוטלים ידיים - צריכים לסעודה החלבית, וצריכים לחם אחר לסעודה הבשרית, וממילא יש כבר "שתי הלחם"... ואכן למעשה הרבה נוהגים לעשות רק 'קידוש' בסעודת החלב, אבל כשאוחזים את "שתי הלחם" ב"לחם משנה" של סעודת החג - זה בדוגמת "שתי הלחם" של ביהמ"ק, **'זֵכֶר'** לזה! אם בליל הסדר אנחנו עושים **"זכר למקדש כהלל - כך עשה הלל בזמן שביהמ"ק היה קיים"**, כך אנחנו עושים **"זכר למקדש בחג השבועות"** - שאנחנו אוחזים את ה"לחם משנה" בעת הסעודה, וזה כדוגמת הלחם של ביהמ"ק. וכל זה נכלל במה שאומרים ב'סדר הקרבנות': "חַטֹּאת הַצִּבּוּר וְהַיָּחִיד וְכוּ' שְׁעִירֵי רָאשֵׁי חֳדָשִׁים **וְשֶׁל מוֹעֲדוֹת**".

והנה שואלים: האם מזכירים גם את הקרבן של שני הכבשים בחג השבועות? התשובה היא: **כן!** אחת מהמשניות של "איזהו מקומן" היא: **'זִבְחֵי שַׁלְמֵי צִבּוּר וַאֲשָׁמוֹת'** - מתי יש **'שלמים'** בציבור?... בציבור יש קרבן עולה, קרבן חטאת, והיכן מצינו קרבן **'שלמים'** של הציבור?... על זה מובא שם בפירוש של מוהרא"ש: **'זִבְחֵי שַׁלְמֵי צִבּוּר וַאֲשָׁמוֹת' - הֵם שְׁנֵי כְּבָשֵׂי עֲצֶרֶת שֶׁמַּקְרִיבִים בְּשָׁבוּעוֹת עִם שְׁתֵּי הַלֶּחֶם, וְהֵם קָדְשֵׁי קָדָשִׁים**; זו המשנה שאנחנו אומרים בכל יום [מפרק ה' דמסכת זבחים], ומזכירים

ג. הנה היום זכינו כבר לעסוק בהכנת המצות לחג הפסח בקציר החיטים - 'שמורה משעת קצירה'! מן השמים זה יצא עתה, קודם חג השבועות שנקרא **'חג הקציר'** - כי הוא זמן של קצירה (כמו שרואים בכל השדות, שעכשיו קוצרים), וקוצרים את החיטים בשביל המצות של חג השבועות, כי עכשיו התבואה כבר בשלה, וצריכים להיזהר שלא ירד על זה גשם, ועתה הוא זמן קצירתם.

את חג השבועות.

זו רק דוגמא לאמירת קרבנות בחג השבועות, וכן אומרים את **פסוקי דזמרה** בקול, להכניס כמה כוח שיכולים, ואומרים **'נשמת'** וברכות קריאת שמע, **והרבה נוהגים לשיר את "אהבה רבה" בניגון של התעוררות**, ואכן ישנם שממהרים יותר ורוצים 'לחטוף' את הנץ, אבל לא מוכרחים לעשות זאת... **לא צריכים 'לחטוף' תפילה! צריכים להתפלל כמו שצריך!** יש כאלה שמזדרזים מאד, בפרט אלה שלא רגילים כל השנה להתפלל בנץ - הם מתפללים "אל השעון"... מסתכלים כל הזמן על השעון, ואם החזן מתאחר קצת - כבר מזדרזים אותו מאד... **מה זה?! תתפלל! חג השבועות - תתפלל בשמחה ובדביקות! וזה נקרא שהתפלל "בנץ"!** אולי לא ממש באותו רגע ובאותה שניה - אבל התפלל **בנץ**! כתוב בפוסקים בעניינים כאלה של איחור וכו': **אם התחלת בזמן, זה בסדר! התחלת בזמן - והכל נכלל ב"תפילת הנץ"!**

אז אומרים **"אהבה רבה"** בהתעוררות, הן אם מנגנים את הניגון, וגם אם לא - **זה הזמן לשפוך את הלב! הנה השמים פתוחים אז, ואומרים: "והאר עינינו בתורתך ודבק לבנו במצוותיך" - ואכן יש לזה ניגון מקובל המעורר מאד, אבל גם כל אחד יאמר זאת בכוונה שלימה: "ויחד לבבנו לאהבה וליראה את שמך"... איזו "אהבה רבה" צריכים להגיד בחג השבועות!**

ואח"כ מתפללים שמונה עשרה, ואח"כ אומרים הלל, זה אחד מהימים בשנה שאומרים 'הלל שלם' בשמחה - להודות להקב"ה על כל החסד שעשה איתנו; רבינו אומר (ספר המידות): **כשאומרים הלל בקול, זה מביא את האדם לאהבת ה' יתברך.**

ואחר אמירת הלל - קורין את **מגילת רות**; מי שבא מחו"ל יודע שפה בארץ ישראל מכניסים את כל ענייני החג ביום אחד, משא"כ בחו"ל שיש שני ימים טובים - מחלקים את כל העבודות לשני ימים, ומגילת רות והזכרת נשמות אומרים **ביו"ט השני**, אבל **פה בארץ ישראל זו קדושה כ"כ גדולה שאפשר להכניס את הכל ביום אחד! הכל נכלל ביום אחד!**

והעניין של **מגילת רות** הוא **תורה ותפילה ביחד**; לא נשכח שבחג שבועות זו **ההילולא של דוד המלך**, ואשרי הזוכה להגיד **תהלים** בחג השבועות, והרבה נוהגים **לסיים** את התהלים - הן גברים והן נשים - איזו זכות זו להגיד ספר תהלים! ובזה מתחבר תורה ותפילה, כי דוד המלך חיבר **חמשת ספרי תהלים** כנגד **חמישה חומשי תורה**, וזה חשוב **"כמו נגעים ואהלות"!**

וזה ענין של **מגילת רות** - שהיא הסבתא של דוד המלך, ולמה נקראה **'רות'**? אומרת הגמרא (ברכות ז:): **לְפִי שֶׁיָּצָא מִמֶּנָּה דָּוִד הַמֶּלֶךְ שֶׁרִוָּה לְהַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא בְּשִׁירוֹת וְתִשְׁבָּחוֹת**; מה זה **'רִוָּה'**? לשון "כּוֹסִי רְוָיָה" (תהלים כג, ה) - שאדם צמא, מביאים לו שתיה בשפע והוא מרווה את צמאונו, כן כביכול דוד המלך רווה את הקב"ה בשירות ותשבחות! וזה התהלים שלנו, וכל התפילות שלנו,

שאנחנו תמיד מתפללים להקב"ה וכביכול אנחנו מרווים את הקב"ה; **הקב"ה כביכול 'צמא' לשמוע את תפילות ישראל - "הַשְׁמִיעֵנִי אֶת קוֹלֵךְ"!** ומגילת רות מזכירה אותנו על זה - שאנחנו קוראים את מגילת רות בשמחה.

ואח"כ מוציאים את הס"ת; רבי נתן פעם פתח את ההיכל בחג השבועות ותפס את הס"ת והתחיל לעשות הקפות... הוא התעורר ואמר: **א נייע תורה! א נייע תורה!** - תורה חדשה! תורה חדשה!... ומן הסתם שאנ"ש רקדו יחד אתו ועשו יחדיו שמחה לשמחת התורה...

ובפתיחת ההיכל אומרים את תפילת **"בריך שמיה דמריה עלמא"**, ואז מתפללים את תפילת רשב"י: **"דתפתח ליבאי באורייתא"** [זה קטע של זוהר, ומיוחד לפתיחת ההיכל, ובפרט בחג השבועות - שהולכים לקבל את התורה בקריאת עשרת הדברות], והוא עת רצון גדול בשעת פתיחת ההיכל, **ואולי עכשיו כשפותחים את ההיכל הוא הזמן שפותחים את שערי השמים...** ואכן, **תמיד** בשעת פתיחת ההיכל פותחים שערי שמים, **ובמיוחד** בחג השבועות - זו 'עת רצון' גדולה מאד להתפלל על מה שאדם צריך - ברוחניות ובגשמיות!

ואז הולכים לקרוא בתורה, ולפני שמתחילים לקרוא בתורה - מנהג ישראל קדושים לשיר **"אקדמות"**; הפיוט הזה נקרא כן כי כך הוא מתחיל: **"אקדמות מילין ושריות שותא"** - רבש"ע, הקדמה לפני שאנחנו הולכים לקבל את התורה! וכדאי לכל אחד - אם אדם כבר יקרא את זה, הרי זה בארמית "כבידה"... **כדאי להסתכל יש המון מקומות שמתורגם - פשוט לתרגם וזה מודפס**, זה כיסופים ורצונות! רבינו קרא את זה **"שיר של חשק"** - בסיפורי מעשיות רבינו סיפר שהיה שיר של חשק שהיו אומרים לבת־מלך; **זה כזה התעוררות של נשמות ישראל לאביהם שבשמים להגיד "אקדמות" עם תנועת הניגון!**

ורבינו מאד שיבח את אמירת **"אקדמות"**, ומסופר שרבינו ישב פעם עם אנ"ש בקידוש של סעודת החלב דחג השבועות אחר שהתפללו בנץ, אבל המניין השני שהיה על־יד בית־מדרשו של רבינו לא התפללו כ"כ מוקדם, והיו אוחזים באמירת **"אקדמות"**, וכשרבינו שמע את החזן איך שאומר "אקדמות" - רבינו כ"כ שיבח את ה"אקדמות", ואפילו שרבינו כבר אמר זאת בעצמו לפני-כן עם אנ"ש, רבינו התבטא ואמר: **"וָואס יוּדִין פַּארְמָאגְן - "אַקְדָּמוּת" מִיט דֶּעם נִגּוּן" ['כַּמָּה נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל מְאֻשָּׁרִים בְּרִכּוּשָׁם שֶׁיֵּשׁ לָהֶם אַקְדָּמוּת עִם הַנִּגּוּן']**; כי התנועה הזאת מקובלת בכל העולם [אצל אלו שנוהגין לומר "אקדמות"], **וכמה אנחנו מאושרים שיש לנו את השיר הזה - "אקדמות עם הניגון"!**

וכתוב שם בשיחות הר"ן, שרבינו אמר אז לדוגמא כמה שורות מתוך ה**"אקדמות"**, ואמנם לא כתוב אילו קטעים רבינו הזכיר, אך נזכיר ג"כ כמה קטעים עם התנועה: **'הַדַּר מָרֵי שְׁמַיָּא וְשַׁלִּיט בִּיבָּשָׁתָא, הֲקֵים עָלְמָא יְחִידָאי וְכַבְּשֵׁהּ בְּכַבְּשׁוּתָא'** - הקב"ה ברא

את כל העולם וכבש את כל העולם בשביל עם ישראל!

כדאי לכל אחד להסתכל בפירוש ה"**אקדמות**", איך שממשיכים שם לספר שהמלאכים זוכים רק לפעמים לעבוד את הקב"ה - '**עַדַב יְקָר אַחְסַנְתֵּהּ חֲבִיבִין דְּבִקְבַעְתָּא**', אבל עם ישראל החביבים אומרים את השבח בכל יום - '**עֲבִידָא לֵהּ חֲטִיבָא בִּדְנַח וּשְׁקַעְתָּא**' - עושים את הקב"ה חטיבה בכל יום, בבוקר ובערב!

וכן אומרים שם: '**קְטִירָא לְחַי עָלְמָא בְּתָגָא בְּשְׁבוּעֲתָא**' - קשורים להקב"ה בשבועות שנשבענו, '**קֶבֶל יְקַר טוֹטַפְתָּא יְתִיבָא בְּקִבְיַעֲתָא**' - וזה כנגד התפילין שאנחנו מניחים בכל יום, שקבועה בתוכנו הדביקות להקב"ה!

וממשיכים לומר איך אומות העולם שואלים - זו שורה מאד מאד מרגשת: '**מָנָן וּמָאן הוּא רְחִימָךְ שַׁפִּירָא בְּרִיוָתָא**' - מי הוא ומה הוא האהוב שלך שהוא יפה במראהו? '**אֲרוּם בְּגִינֵהּ סָפֵית מְדוֹר אַרְיָוָתָא**' - שבשבילו קפצת אל תוך גוב האריות... שזה סובב על עם ישראל שעברו כ"כ הרבה ניסיונות בכל החיים, ואומרים שאומות העולם שואלים '**מָנָן וּמָאן הוּא רְחִימָךְ שַׁפִּירָא בְּרִיוָתָא**' - מי הוא זה האהוב שלך יְפֵה הַמַּרְאֶה '**אֲרוּם בְּגִינֵהּ סָפֵית מְדוֹר אַרְיָוָתָא**' - שבשבילו קפצת לגוב האריות...

ועוד אומרים שם: '**בְּחָכְמְתָא מְתִיבָא לְהוֹן קְצָת לְהוֹדָעוּתָא**' - מסבירים להם '**קְצָת**', וכי יכולים להסביר לגויים מה זה הקב"ה ומהי דביקות בהקב"ה?... אנחנו משיבים להם קצת - '**קְצָת לְהוֹדָעוּתָא**', ומוסיפים לומר להם: '**יְדַעְתּוּן חַכְמִין לֵהּ בְּאִשְׁתְּמוֹדָעוּתָא**' - אם היה לכם שכל, הייתם גם אתם זוכים לדעת קצת מה קורה כאן...

וכך אומרים עוד שורה ועוד שורה בתנועה של התעוררות, ובפרט כשמגיעים אל השורה שואמרים לאומות העולם: '**חֲדוּ שְׁלֵמָא בְּמֵיתֵי וּמָנָא דַכְוָתָא**' - השמחה הגדולים עם הכלים הטהורים שיהיה לנו, '**קְרִיְתָא דִירוּשְׁלֶם כַּד יְכַנֵּשׁ גַּלְוָתָא**' - העיר ירושלים כשיקובצו כל הגלויות, איזו שמחה תהיה אז!

וכן אומרים בפירוש שעלינו תתגלה השכינה: '**בְּמֵיתֵי לִי נְהוֹרָא**' - עלי יהיה אור, '**וְתַחֲמֵי לְכוֹן בַּהֲתָא**' - ועליכם יהיה בושה וחרפה מה שעשיתם לנו, אומות העולם, יהיה לכם בושה וחרפה! כל זה יתגלה בעת ביאת המשיח - '**יְקָרֵהּ כַּד אִתְגְּלִי בְּתָקְפָּא וּבְגִיוָתָא**'...

טעמנו קצת מן השיר הקדוש הזה - "**אקדמות**", ואחר שאומרים זאת - קורין בתורה בפרשת יתרו, קבלת התורה - עשרת הדברות, ואדם צריך לדמות לעצמו שעכשיו הוא עומד על יד הר סיני והוא שומע עכשיו את הדיברות מהקב"ה - "אנכי" ו"לא יהיה לך", ואמנם זה ב'**דימיון**' אבל זה בסדר שאנחנו מדמים לעצמנו כזה דבר קדוש - אנחנו עומדים עכשיו על יד הר סיני ושומעים את התורה, והכל שקט לגמרי, וכמו שמובא בדברי חכמינו הקדושים, שאפילו עוף לא צפצף ושום

חיה ובהמה לא עשתה קולות - **כל הבריאה נכללת עכשיו בשרשה ואין שום דבר אחר, רק הקב"ה אומר עכשיו את עשרת הדברות וכולם מקבלים את התורה!**

זה רק '**טעימה**' מחג השבועות שנזכה בעזרת ה' לקבל את החג בשמחה עצומה ובאהבה, וננצל את זה בקדושה, ובפרט את הלילה הקדוש, וגם אח"כ - שהולכים לנוח אחר הקידוש, בוודאי צריכים לישון אחר שנשארים ערים בלילה, וגם עושים אח"כ את סעודת היום, אבל אח"כ נשאר זמן לנצל, **ובשנה זו חג שבועות חל בערב שבת, ועל כן נזכיר זאת ברבים:**

תזכרו כולכם שבשנה זו צריכים לעשות "**עירוב תבשילין**" (בארץ ישראל זה דבר נדיר; בחוץ לארץ זה יוצא הרבה פעמים בחגים, כי יש שני ימים טובים, אבל בארץ ישראל זה יוצא רק בצורה כזו או בר"ה שחל בימי חמישי ושישי), ומחר - **ערב יו"ט** - צריכים לקחת דבר-מאפה - חלה או מצות, יחד עם תבשיל [נוהגים לקחת ביצה], ומברכים את ברכת "**על מצות עירוב**", וזה כדי שיהיה מותר בחג (ביום שישי) להכין לכבוד שבת; כי אסור מיו"ט לשב"ק אא"כ התחילו לפני החג ע"י "עירוב תבשילין", ואז מותר בחג להכין ולבשל ולהדליק נרות וכו', **וצריכים לזכור את זה!**

ואכן, אפילו שזה ערב שבת, אחר שנחים קצת ועורכים את סעודת יו"ט - לא לשכוח שהוא יום קבלת התורה, וצריכים לחטוף ולגנוב עוד כמה לימודים, ואח"כ יהיה לנו **שבת קודש**, שהיא שבת יחד עם חג שבועות - בחו"ל זה עדיין חג השבועות, ואצלנו זה '**אִסְרוּ חַג**' הקשור יחד עם החג ממש - קבלת התורה [התאריך הוא ז' סיון, וממילא זה ג"כ יום של קבלת התורה לפי שיטה אחת בגמרא האם קבלת התורה היתה ביום ו' או ז'].

הקב"ה יעזור לנו, שנזכה לקבל את החג בקדושה, בשמחה ובאהבה, נזכה לפעול כל משאלות לבנו לטובה, ויהי ורפואות וישועות לכל עם ישראל בכל העניינים, ויהיה קבלת התורה - גילוי שכינה - לכל העולם כולו, ובמהרה יבוא משיח צדקנו ותהא הגאולה השלימה!

